

DE JACHT OP DE AIR-SITTER

DE JACHT OP DE AIR-SITTER

Cor Broertjes

© 2019 C. Broertjes / Uitgeverij U2pi

Titel: De jacht op de Air-Sitter

Auteur: Cor Broertjes

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978-90-8759-883-9

NUR: 280

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

1. De hoofdprijs	7
2. Wat klopt er niet?	15
3. Wie komt daar in de nacht?	21
4. Manon heeft een plan	25
5. Een geheimzinnige foto	29
6. Een speurtocht in het donker	37
7. Een geheimzinnig briefje	45
8. De Professor neemt het voorstel aan	51
9. Een spannend tochtje naar Engeland	59
10. Een zoektocht in de nacht	69
11. De sleutel van de Air-Sitter	75
12. Onrust in het kasteel	85
13. Waar gaat het spoor naar toe?	95
14. Een woedeaanval van de Professor	103
15. Een geheim bericht voor de kasteelbewoners	113
16. Een verrassing in het kasteel	119
17. Wat zijn de mannen in het kasteel van plan?	127
18. Lukt het de Professor nu wel?	137
19. Een verrassing voor de Professor	145
20. Bill en George zijn woest	151
21. Een mooie beloning	163

De hoofdprijs

Er is niemand in Meerwoude, een middelgroot dorp in Noord-Brabant, die zoiets geloven wil.

“Zo’n ding bestaat niet eens,” zegt kapper Wim en velen zijn het met hem eens.

“En toch is het zo,” houdt pizzakoerier Quinten vol.

“Achter de boerderij van Stam heb ik het gevaarte zien landen. Het hing eerst een poosje stil in de lucht en daarna kwam het langzaam naar beneden. Toen ik goed keek zag ik Jan Stam en z’n buurmeisje Manon Dekker van dat ding af komen. Even later zag ik ze bij Stam naar binnen gaan.”

Nu de mensen Quinten zo overtuigend horen praten, beginnen ze toch te twijfelen.

“Als jullie het niet geloven, gaan jullie maar kijken,” zegt hij nog.

In huize Stam is men intussen over de ergste schrik heen.

Sjonge, jonge, wat was boerin Jelske, Jans moeder, geschrokken toen ze het vreemde voertuig zag naderen. Het kwam recht op de boerderij af. Ze schrok nog erger toen ze

haar zoon Jan en Manon Dekker in het ding ontdekte.
“Hoe halen ze het in hun hoofd om met zo’n gevaarte thuis te komen,” mompde ze tegen haar 15-jarige dochter Miep. Miep vond het beter om maar geen antwoord te geven.

Na een prima landing vlakbij de paardenstal zijn Jan en Manon naar binnen gegaan. Even later vertellen ze enthousiast over hun vele oefenvluchten. Sommige vluchten waren best spannend.

Jan is een rustige jongen van 16 jaar. Hij is heel sterk en voor niets en niemand bang. Bovendien is hij erg slim. Manon is even oud en al vele jaren het maatje van Jan. Ze doet niet veel voor hem onder. Ze is alleen wat drukker. Beiden volgen een technische opleiding op dezelfde school.

Miep heeft met veel plezier naar de verhalen van Jan en Manon geluisterd. Op een gegeven ogenblik zegt ze: “Jullie kunnen zeggen wat je wilt, maar ik vind het toch knap van Jan en Manon dat ze met dat ding kunnen vliegen.”

“O, dat valt best mee,” zegt Manon. “Op vliegveld Zestienhoven heeft een instructeur ons geleerd hoe we met het platform om moeten gaan.”

“Ja,” vult Jan aan, “we hebben zo veel geleerd en geoefend dat we er nu zelfstandig mee mogen vliegen. Als jullie zin

hebben kunnen we straks Meerwoude eens van boven gaan bekijken.”

Moeder Jelske en Miep voelen er nog even niets voor. Boer Harm, Jans vader, wil z’n boerderij wel eens vanuit de lucht bekijken.

“Als jullie niet te hoog vliegen, ga ik mee.”

Ze gaan met z’n allen naar buiten.

Bij het platform vraagt moeder Jelske: “Kun je er eigenlijk wel met z’n drieën in?”

“Met gemak,” zegt Jan.

In een wip zitten Jan en Manon op hun plaats. Vader Harm zit even later op een prachtig plaatsje achter Jan en Manon. Jan heeft intussen de motoren gestart. Ze maken een regelmatig zoemend geluid. Langzaam stijgt het platform op. Even later vliegt het in oostelijke richting weg.

“Hoe vindt u het, buurman?” vraagt Manon na een poosje.

“Het valt me niet tegen.”

Vader Harm kijkt rustig om zich heen. Hij ziet dat het platform uit een frame bestaat waaraan twee motoren zijn bevestigd, die elk twee propellers aandrijven. De twee propellers liggen vlak boven elkaar en draaien ten opzichte van elkaar in tegengestelde richting.

Ze vliegen even later recht boven de boerderij van Gerrit Noom.

“Moet je die schoorsteen eens zien,” zegt Jan. “Wacht, we zullen het van dichtbij eens beter gaan bekijken.”

Langzaam begint het platform te dalen. Op een paar meter afstand van de schoorsteen blijft het platform hangen.

“Die komt vandaag of morgen naar beneden,” zegt Jan, “moet je die scheuren eens zien.”

“Je kon wel eens gelijk hebben, kunnen we Noom niet even gaan waarschuwen?”

“Natuurlijk,” zegt Jan en hij kijkt naar een geschikte landingsplaats.

Inmiddels zijn verscheidene gezinsleden van de familie Noom naar buiten gekomen.

“Wat heb ik nou aan m’n klomp hangen,” zegt Noom senior, “zeker een paar monsters van een andere planeet.”

Z’n vrouw ziet het gevaarte ook en schrikt enorm.

“Verroest, zeg! Dat is Stam met zijn zoon en Manon van buur Dekker,” zegt hij verbaasd.

“Je hebt gelijk, vader,” zegt Bert, de oudste zoon. De jongste zoon, Piet, zegt niets. Hij zegt trouwens nooit veel. Maar de laatste tijd is hij zwijgzamer dan ooit. Hij heeft er z’n reden voor. Hij is namelijk enorm kwaad op Jan en Manon.

Dat was zo gekomen. Jan z’n hobby was lucht- en ruimtevaart. Alles wat hij maar over dit onderwerp te pakken kon krijgen, las hij.

Stond er iets over in de krant of in een tijdschrift, dan knipte

hij het uit en gaf het een plaatsje in een van z'n plakboeken.

Toen hij zo een jaar of vijf bezig was, las hij een oproep voor kandidaten voor het maken van een werkstuk met als onderwerp: "lucht- en ruimtevaart."

Degene die het beste werkstuk had gemaakt kreeg de hoofdprijs.

En die hoofdprijs was: een vliegend platform. Jan had daar al jarenlang van gedroomd.

"Dit is m'n kans," bedacht hij.

Maanden en maanden was hij met het werkstuk bezig geweest. Zo nu en dan had Manon hem daarbij geholpen. Ze waren tevreden met het resultaat en Jan had het werkstuk opgestuurd naar het lucht- en ruimtevaartcentrum.

Het waren daarna spannende weken! Maar op een dag werd hij gebeld om naar het lucht- en ruimtevaartcentrum te komen.

Natuurlijk ging Manon mee.

Daar hoorden ze dat Jan met het werkstuk de hoofdprijs, een vliegend platform, had gewonnen!

De kranten hadden er vol van gestaan. Alleen Jans moeder was er helemaal niet zo blij mee geweest. Een prijs winnen was aardig, maar zo'n vliegende bakvorm vond ze maar niks. Toch was Jan samen met Manon in de zomervakantie drie

weken op vliegveld Zestienhoven geweest. Een instructeur had hen in die tijd de fijne kneepjes van het vliegen met het platform geleerd.

En dit was het begin van de narigheid voor Piet geweest. Hij was er vast van overtuigd dat Jan hèm zou vragen om mee te gaan. Ze konden goed met elkaar opschieten en ze hadden samen al heel was avonturen beleefd. Maar nee hoor! Hij had van een van z'n klasgenoten gehoord, dat Jan Manon Dekker gevraagd had om mee te gaan. Kwaad en met een vreemd gevoel in z'n maag was hij naar huis gegaan.

“In de steek gelaten,” hamerde het steeds maar in z'n hoofd.

“Maar daar zullen ze spijt van krijgen.”

Sinds die tijd was hij stiller dan ooit.

Vader Harm, Jan en Manon zijn inmiddels uitgestapt en in de richting van de boerderij gelopen.

“Dat is wat anders dan op de fiets, hè?” begroet vader Harm z'n oude schoolmakker Gerrit.

“Zeg dat wel, geen last van luchtziekte gehad?”

“Nee, ik niet, maar je schoorsteen heeft er wel last van. Als hij niet opgeknapt wordt, komt hij vandaag of morgen naar beneden.”

“Zo erg? Dan zal ik straks Hoogmoed waarschuwen. Die moet dan maar zeggen wat er aan gebeuren moet.”

“Gelijk heb je.”

Bert, Jan en Manon staan op enige afstand van de beide

mannen gezellig met elkaar te praten. Piet is naar binnen gegaan.

“Is je broer nog steeds kwaad?” vraagt Jan.

“Ik denk het wel,” antwoordt Bert, “hij zegt heel weinig en wat hij zegt is niet veel goeds. Als hij uitvoert wat hij allemaal met jou en Manon van plan is, ging ik maar emigreren.”

Jan en Manon kijken elkaar zwijgend aan. Aan hun gezichten is duidelijk te merken dat ze ongerust zijn.

“We gaan maar weer,” zegt Jan.

Ze lopen in de richting van het platform.

“Gaan jullie al?” vraagt vader Gerrit. Ze knikken somber.

“Wat is er aan de hand?”

“Piet is nog steeds kwaad op ons,” zegt Jan.

“Dat trekt wel weer bij, ik zal wel eens met hem praten.”

Jan en Manon hebben er weinig vertrouwen in dat Piet spoedig zal veranderen. Nee, de manier waarop hij hen aankeek, voordat hij naar binnen ging, stelt hen helemaal niet gerust.

Op de terugweg wordt er niet veel gesproken. Al gauw naderen ze de boerderij van de familie Stam. Met een tevreden blik kijkt vader Harm naar zijn prachtig bezit.

Manon voert de landing uit. Het gaat prima.

Nadat ze uitgestapt zijn, zegt vader Harm: “Hebben jullie al een naam voor het platform?”

“Nee, nog niet,” zegt Jan. “We hebben er al een heleboel

bedacht, maar een echt leuke kunnen we niet vinden.”

“Ik heb wat!” roept Manon uit. “Wat denken jullie van Air-Sitter?”

Het blijft even stil, dan zegt Jan: “Het klinkt niet gek.”

“Wel effe wennen,” vindt vader Harm.

“Het schoot me ineens te binnen,” zegt Manon.

Ook als Miep de naam hoort vindt ze die best goed.

“Laten we dan maar beslissen dat het platform voortaan de Air-Sitter heet,” zegt Jan.

“Prachtig,” zegt Manon, “die naam gaan we er morgen meteen opplakken. Met mooie zilveren letters. Dat zal best goed staan.”

Wat klopt er niet?

“Zullen we vanmiddag naar de Biesbosch gaan?” vraagt Jan de volgende middag aan Manon, “het lijkt me leuk om die eens van boven te zien.”

“Pracht idee,” zegt Manon.

Even later zijn ze op weg naar de Air-Sitter. Vlug klimmen ze aan boord.

Jan maakt contact, maar er gebeurt niets. Hij probeert het nog eens. Weer niets.

“Snap ik niks van,” mompelt hij.

“Er zit misschien te weinig brandstof in de tank,” oppert Manon.

“Nee, dat is het niet! Er zit nog minstens voor drie uur vliegen in!”

Hij probeert het voor een derde keer. De motoren beginnen nu zwak te pruttelen.

Jan kijkt naar de toerenteller. De wijzer schiet van links naar rechts. Hortend en stotend blijven de motoren enige tijd doorreutelen.

“Wat denk je?” vraagt Manon.

“Ik weet het niet. Het is net of hij maar half contact maakt. Ik denk...”

Hij hoeft niet verder te denken. Plotseling gaat het onregelmatige gerommel over in een zacht zoemend geluid.

“Zo, dat hebben we ook weer gehad,” zegt Jan.

Hij haalt handel drie over. Langzaam komen ze van de grond los. Op een hoogte van ongeveer vijf meter haalt hij een tweede handel over. De Air-Sitter reageert onmiddellijk. Hij koerst in de richting van de paardenstal. Maar dan gebeurt het. Het horten en stoten van de motoren begint opnieuw.

”Snel landen,” denkt Jan.

Hij pakt vlug de beide handels en trekt ze naar zich toe. De Air-Sitter reageert niet.

“De stal!” roept Manon, “kijk uit!”

Maar Jan kan niets doen. De Air-Sitter scheert rakelings over de paardenstal. Maar o wee, het gaat nu recht op de berg met koemest aan, waarop vader Harm aan ’t werk is. Hij ziet het gevaarte op zich af komen.

Snel gooit hij z’n mestvork weg en laat hij zich achter de berg mest vallen. Net op tijd, want met een flinke smak ploft de Air-Sitter midden op de berg mest.

De motoren hebben er intussen de brui aan gegeven. Jan heeft zich zo’n beetje aan de rand van de Air-Sitter kunnen vasthouden. Manon niet! Ze komt net een stap tekort om een van de stoelen te grijpen. “Springen!” denkt ze. Met een

boog wordt ze uit de Air-Sitter gelanceerd. Ze komt nog net op de rand van de berg mest terecht. De spetters vliegen in het rond! Enkele komen op de kiel van vader Harm. Als deze dit merkt, richt hij zich op en buldert: “Wel hier en gunder nog aan toe. Wat halen jullie in je hoofd? Laat dat ding staan als hij het niet doet. Maar nee, eigenwijs zijn, hè? Toch proberen. Nou, je ziet het. Maar jullie spitten hem er zelf maar uit. En vanavond moet hij weg wezen. Voor mijn part huur je een takelwagen!”

Driftig en met grote passen loopt hij weg.

Manon is van schrik blijven liggen. Langzaam richt ze zich op. Ze ziet er niet uit! Als Jan haar zo ziet, schiet hij in de lach.

“Ja, lach jij maar,” zegt Manon, “ ’t is me nogal een lekker goedje!” Ze stinkt een uur in de wind.

“Was dan aan boord gebleven, net als ik.”

Manon kan er niet om lachen.

“Ga maar naar binnen en vraag aan Miep om wat schone kleren. Die heeft ze genoeg.”

Manon is al weg.

Manon kon er niet om lachen, maar Piet Noom des te meer. Vanachter de hooisluur van boer Bruinsma, een goeie honderd meter van Stams boerderij, heeft hij alles goed kunnen zien.

“Het kon niet mooier,” denkt Piet tevreden. “Wat een pracht

van een duik. Goed dat ik niet alle draden heb losgetrokken. Anders was hij niet van de grond gekomen. Nou, ik heb m'n zin. Voor de rest kunnen ze van mij vliegen zoveel ze willen." En opgewekt gaat hij op weg naar huis.

Intussen is Jan uit de Air-Sitter geklommen. Hij bedenkt dat hij hem met de sleepkabel wel een stukje uit de mest kan trekken. Snel pakt hij de kabel.

Manon komt met schone kleren van Miep weer bij de Air-Sitter terug.

"Wat ga je doen?"

"Wacht maar af!"

Hij maakt de sleepkabel aan de Air-Sitter vast. Dan haalt hij de oude tractor uit de schuur. Het andere eind van de kabel haakt hij aan de tractor.

"Let op! Daar gaat ie!"

De tractor doet z'n werk. Langzaam trekt hij de Air-Sitter een stukje naar de kant. Even later staat hij weer vrij en recht op de berg mest.

"Hartstikke goed," zeg Manon, "maar hoe wou je hem er af krijgen?"

"Weet ik nog niet. Laten we eerst maar eens bij de motoren kijken. Ik vertrouw het niet helemaal. Volgens mij klopt er iets niet. Gisteren was er niets aan de hand en vandaag... Help eens even."

Ze kijken nauwkeurig naar de bedradingen. Alles zit

schijnbaar op zijn plaats.

“Toch moeten we wat vinden,” vindt Jan. Voorzichtig bekijken ze draad voor draad.

“Hé, wat is dat?”

Manon heeft de uiteinden van twee draden in haar hand.

“Los! Dat is het!”

Jan knikt.

Na enig zoeken vinden ze de plaats waar de draden hebben vastgezet. Voorzichtig bevestigen ze de draden weer op hun plek.

“Ik wed dat alles weer oké is,” zegt Jan.

“Probeer jij eens contact te maken.”

Manon maakt contact en even later maken de motoren weer het bekende zoemende geluid.

“Zal ik?” vraagt Manon.

“Doe maar!”

Ze waagt het erop. Het lukt. Even later staat de Air-Sitter keurig naast de berg mest.

“We maken hem gelijk maar schoon,” zegt Jan. “Straks is die rommel droog en krijg je die er moeilijk af.”

“Prima! Maar zeg, snap jij nou hoe die draden losgeraakt zijn?”

“Nee, maar ik denk dat Piet Noom er wel meer van weet.”

Manon schrikt.

“Denk je...denk je dat Piet...dat hij zoiets kan doen?”

“Ik weet het niet. Maar daar kunnen we wel achter komen.”

“Hoe dan?”

“Nou, als hij ons weer ziet vliegen probeert hij het misschien opnieuw. Dat doet hij natuurlijk als het 's avonds donker is. Maar daar gaan we een stokje voor steken. Ik stel voor dat we de komende avonden de wacht houden bij de Air-Sitter. Mee eens?”

“Ja.”

“Mooi.”

Als we morgen een stukje gaan vliegen zodat Piet ons kan zien gaan we diezelfde avond nog beginnen.”

“Oké!”